

РАЗГОВОРЪ В.

По вечерѣ-тѣ послѣ Г-жа Анна рече на Еленка да си поиграе малку. А тя начала да шие, и сѣдна при трѣпеза-та. Иванчо и той сѣдна до неѣ, и желяеше да чуе още нѣщо за камъче-то, за трендафилъ-тъ и за часовникъ-тъ. Той бѣше скривъ камъче-то въ пазухъ-тѣ си, и като го извади, турна го отгорѣ на трѣпезъ-тѣ. И Г-жа Анна извади часовникъ-тъ си, та го остави отгорѣ, за да глѣда кога ще дойде време да си легнатъ. Иванчо съ голѣмо нетърпѣніе начала да пита така :

И. Мамо! като ся разговаряхме въ градинъ-тѣ за камъче-то, и за часовникъ-тъ, ты ми ся обѣща да мя понаучишь още нѣщо подиръ вечерѣ-тѣ. Кажу ми, молихъ ти ся, защо не могатъ да говорятъ, или да ся научятъ? азъ мисляхъ защото нѣматъ уста, и уши.

М. То е една причина, но не е само тя. Куче-то има и уста и уши, языкъ и зѣбы, почти приличны на твои-ты, но не може нито да говори, нито да ся научи да чете.

И. Но наше-то куче Ифестъ може да изважда гласъ, нѣкога лае твърдѣ силно.

М. Може ли куче-то да говори?

И. Не може никога. Азъ ся чудѣхъ защо да не може, като има уста, зѣбы и языкъ толкова приличны на мои-ты.